

McCullers. La soledat com a decisió

 quaderndelesidees.press/mccullers-la-soledat-com-a-decisio

Temps de lectura: 6 minuts

Graziella Moreno Graupera

«Tinc molt més a dir que Hemingway i Déu sap que ho he dit millor que Faulkner.»

Aquesta frase s'atribueix a Carson McCullers, l'anomenada per alguns *l'enfant terrible* de les lletres nord-americanes. I és que des de la seva concepció, Carson estava predestinada a grans coses. La seva mare, Marguerite Waters Smith, havia estat alertada per un oracle que la criatura que esperava era un nen. I que seria un músic amb un talent precoç, únic, famós i conegut al món sencer. Ja tenia pensat el nom, Enrico Caruso. Tota una declaració d'intencions. Però l'oracle no va estar del

Carson McCullers. Fotografia: Carl Van Vechten

tot encertat: el 19 de febrer de 1917, a Columbus (Georgia), naixia una nena amb una certa deformitat cranial (la seva mare ho va interpretar com un senyal de l'Univers) i li va posar Lula Carson Smith. I sí, la nena tenia talent musical. El seu pare li va comprar un piano als cinc anys, tot i que ella ja havia practicat amb la seva tieta. Va començar a estudiar piano als nou, però als quinze va decidir que volia ser escriptora.

Potser l'oracle li va marcar la vida, potser estava escrit a les estrelles, però la veritat és que la seva personalitat, alhora complexa i senzilla, queda reflectida en els seus personatges, solitaris, marginats, inadaptats, que, tot i així, aspiren a connectar amb els altres per esquivar la soledat. Totes les qüestions que la turmentaven hi són presents: la fina línia que separa l'amor del dolor, la identitat sexual, l'odi racial, l'addicció a l'alcohol, i la malaltia; aquesta especialment. A la primera meitat del segle XX, als Estats Units, havies d'encaixar en el rol establert: dona/home, blanc/negre, heterosexual, per descomptat. Com busques el teu lloc en el món quan aquest encaixament no és possible? La seva obra tracta sobre persones que lluiten, es rebel·len i estimen de totes les formes possibles, a la recerca d'elles mateixes.

Novel·lista, poeta, dramaturga, comprometuda amb el que veia i donar veu als qui no la

d'una persona
› i es concretava a

«—El que vols dir— va fer el capità Penderton—, és que qualsevol cosa que s'aconsegueixi sacrificant la normalitat està malament, i que no s'hauria de permetre que procurés felicitat. En resum, que és millor, perquè és moralment honorable, continuar maldant per fer entrar una clavilla quadrada en un forat rodó que no pas descobrir i emprar el forat quadrat poc convencional amb el qual encaixaria.»

Als quinze anys acaba la seva primera novel·la amb la màquina d'escriure que li havia regalat el seu pare, *A Reed of Pan*, obra que es va extraviar. I als disset marxà a Nova York per matricular-se a la universitat. Treballa de cambrera, de passejadora de gossos i escriu un relat, *Wunderkind*, que es publica a una revista el desembre de 1936. Als divuit anys coneix el que seria el seu marit, James Reeves McCullers, que també volia ser escriptor i que lluitava amb la pròpia condició sexual. La mateixa Carson s'havia sentit atreta per moltes dones, entre elles la seva professora de piano, Mary Turner, tot i que mai van iniciar una relació. Quan es van enamorar, Reeves va afirmar que tot i que ell era homosexual, no li importava que Carson fos lesbiana, que volia casar-se amb ella. Que l'amor no tenia res a veure amb això. Va ser una relació tortuosa, marcada per l'alcohol, els excessos, la depressió i les inseguretats.

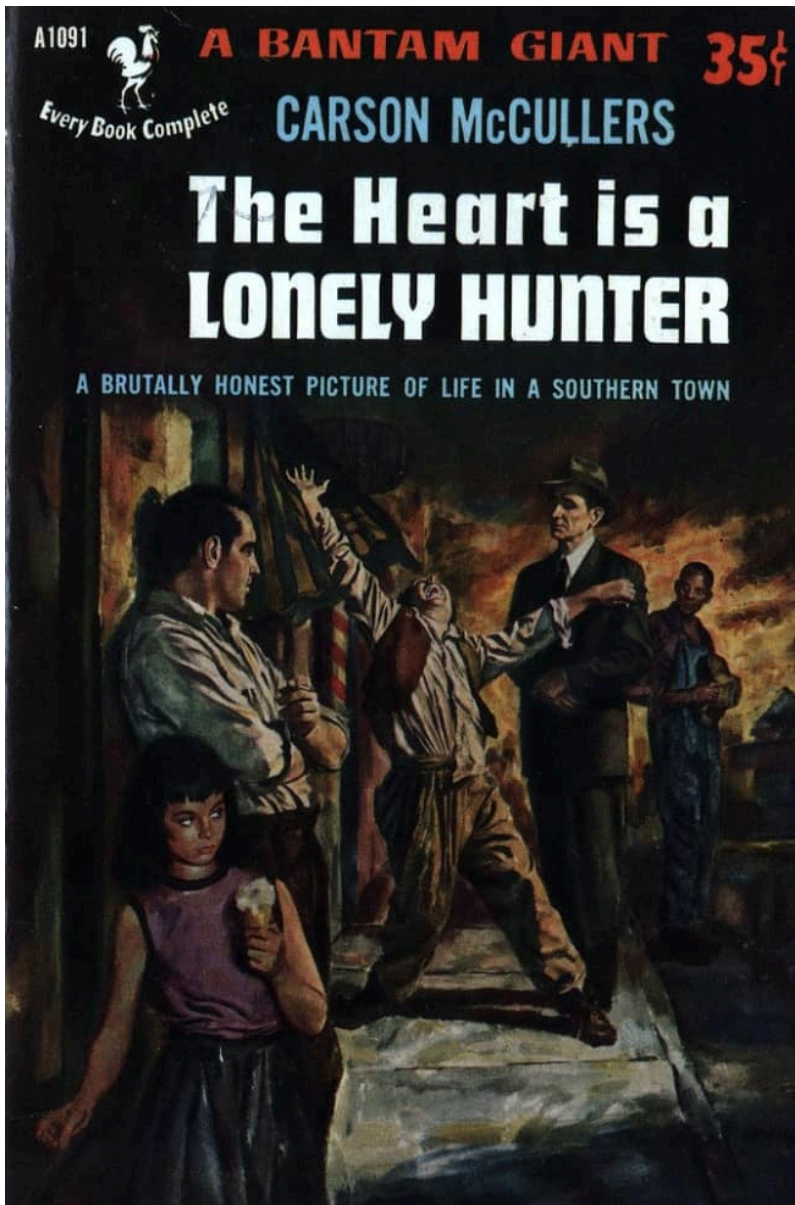
El triomf literari de Carson arriba l'any 1940 amb la publicació d'*El cor és un caçador solitari*. Amb només vint-i-tres anys, es converteix en la gran promesa de les lletres americanes. La història d'un home sord, John Singer, i les persones amb qui es relaciona en una ciutat industrial de Georgia en els anys 30 sorprèn per la seva tendresa i realisme. Les carències dels seus personatges són un símbol de l'aïllament espiritual. La soledat passa a ser una decisió. Ella mateixa va expressar: «El que és terrible, en el meu cas, és que durant molt de temps no he estat més que un jo. Tothom forma part d'un Nosaltres, tret de mi. Si un no forma part d'un Nosaltres, se sent veritablement massa sol».

En paral·lel, a la seva vida personal, les coses es compliquen. James Reeves inicia una relació amb un home i es divorcia. Potser fruit d'aquesta vivència, l'any 1941 publica *Reflexos en un ull daurat*. Com va passar amb la resta de les seves obres, es va convertir en una pel·lícula, amb Elisabeth Taylor i Marlon Brando com a protagonistes. L'amor sense correspondència, l'homosexualitat reprimida, la violència i, de nou, la soledat, tot això en el marc de l'ambient claustrofòbic d'una base militar, conformen una de les millors novel·les del moment. Tot i els seus èxits i l'amistat amb Tennessee Williams, Leonard Bernstein, Paul i Jane Bowles i Salvador Dalí, entre d'altres, els problemes respiratoris, l'alcohol i els desenganys amorosos amb dones que la refusaven van anar minvant la seva salut, sempre delicada, que recauria una i una altra vegada.

Finalitzada la Segona Guerra Mundial, torna a casar-se amb James Reeves i se'n van a viure a París. Allà Carson pateix un accident cerebrovascular que li deixa una paràlisi de mig cos. Enfonsada en la depressió, la seva salut es deteriora fins que la salvaria un cop més. El 1946 publica *Freda*, una novel·la que narra la història d'una dona que, després de perdre els seus dotze anys sent que no

dams, que ja amb l'ajut de Tennessee

Portada del llibre *El cor és un caçador solitari*

Williams. No seria fins al 1951, després de superar una crisi creativa, que *La balada del cafè trist* li atorga la consideració d'autora consagrada. Definit per ella mateixa com «un estrany conte de fades», va confessar que la trama va sorgir després de veure en un bar del carrer Sand de Brooklyn a una dona alta i forta com una geganta, i enganxat als seus talons, un geperut. El triangle amorós entre Amelia, el seu exmarit i el geperut va captivar els lectors.

El 1953, Reeves li proposa un suïcidi doble, que va refusar. Se separen i ella torna als EUA. Una nit de juny, Carson va trucar urgentment al seu amic Tennessee Williams perquè Reeves amenaçava de saltar per la finestra d'un hotel de París. Reeves va reconèixer que es volia suïcidar perquè era homosexual. Williams li va contestar que molta gent ho era sense saltar per la finestra d'un hotel. Al novembre del mateix any, Reeves va complir l'amenaça amb una sobredosi de pastilles i alcohol.

L'última novel·la de Carson McCullers veuria la llum el 1961, *Relotge sense agulles*, per la qual va rebre moltes crítiques. Alguns la van considerar com un text inacabat, una relació confusa de personatges, però en els destins creuats de quatre protagonistes que encarnen les injustícies socials, estaven presents tots els temes de la seva literatura. El mateix Williams va proposar en un primer moment que no es publicués, que hi calia una revisió, però els greus problemes de salut de Carson van desaconsellar-ho. Graham Greene va alabar la novel·la equiparant-la a l'obra de Faulkner.

Ens va deixar dinou relats, molts d'ells inèdits, com gran part de la seva obra, que va ser revisada per la seva germana. Va morir a causa d'un càncer de mama i una hemorràgia cerebral poc després de complir els 46 anys, el 29 de setembre de 1967, després d'una gran

Va prendre moltes decisions, com ara deixar la carrera musical a la qual estava predestinada segons la seva mare; consagrar-se a l'escriptura; estimar el seu marit i abandonar-lo quan l'amor no era possible, quan l'arrossegava cap a una destrucció segura. Estimar, encara que no fos estimada. Va saber retratar una societat dura, despietada, que mira cap a una altra banda si no et comportes com tothom espera. Carson era conseqüent amb ella mateixa i la seva ploma va ser denúncia, un crit d'atenció, no exempt d'amor, de tendresa, però, sempre, defensora dels desvalguts.

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre un butlletí amb els nous articles que publiquem envia'ns el teu correu electrònic i et subscriuràs a la Newsletter de Quadern.

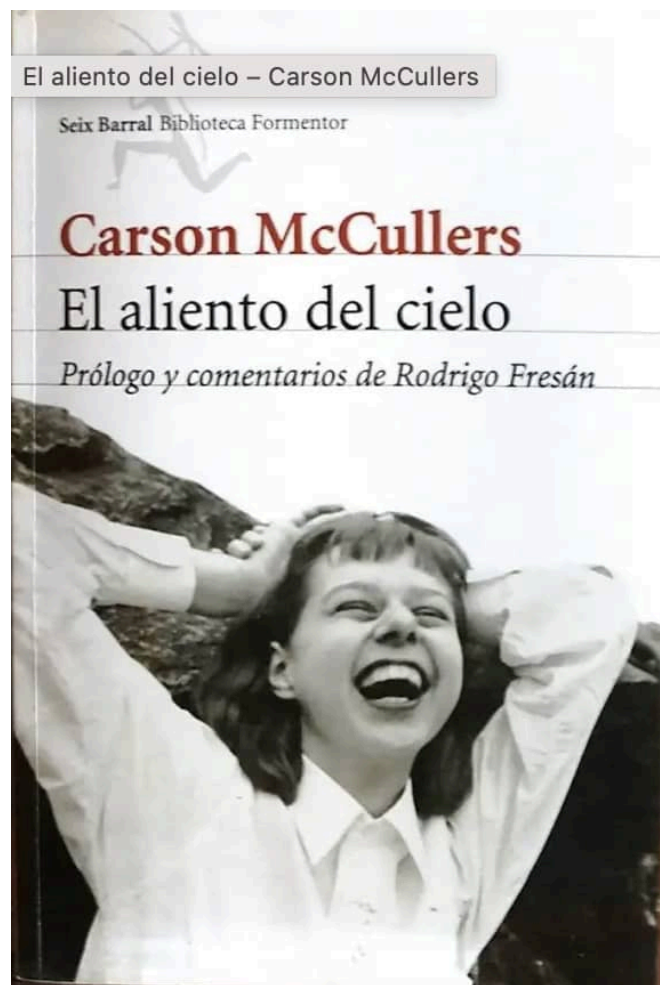
Nom (obligatori)

Correu electrònic (obligatori)

Marca la/les Newsletter/s a la/les que et vulguis inscriure (obligatori)

Quadern de les ideesCapital Natural

He llegit i acceptat les condicions establertes en [l'avís legal i política de privacitat](#).

[Graziella Moreno Graupera](#)

Graziella Moreno Graupera, (Barcelona, 1965). Escriptora i magistrada, ha publicat les novel·les, Juegos de maldad (2015, Grijalbo), nominada a millor novel·la del festival de Cubelles Noir del mateix any, El bosque de los inocentes (2016, Grijalbo), Flor seca (2017, Alrevés), Invisibles (2019, Alrevés), premiada el 2020 per la Fundació QSD

[Llegir més](#)

Articles relacionats

